

LBRIS

We know
books

ILINCA RUSU

Memento
Vivere!

EDITURA
CREATOR
BRAŞOV 2023

PROLOG · 7

CAPITOLUL I · 10
CAPITOLUL II · 18
CAPITOLUL III · 33
CAPITOLUL IV · 45
CAPITOLUL V · 58
CAPITOLUL VI · 62
CAPITOLUL VII · 78
CAPITOLUL VIII · 86
CAPITOLUL IX · 91
CAPITOLUL X · 104
CAPITOLUL XI · 112
CAPITOLUL XII · 116
CAPITOLUL XIII · 120
CAPITOLUL XIV · 124
CAPITOLUL XV · 140
CAPITOLUL XVI · 145
CAPITOLUL XVII · 152
CAPITOLUL XVIII · 159
CAPITOLUL XIX · 175
CAPITOLUL XX · 182
CAPITOLUL XXI · 193
CAPITOLUL XXII · 200
CAPITOLUL XXIII · 210

EPILOG · 225

PROLOG

Am avut un vis. Am visat că aveam optzeci și nouă de ani. Eram bătrână, dar nu într-atât de tare încât să nu mă pot plimba de una singură prin librării. Încă îmi plăceau cărțile, încă savuram mirosul lor, emoția cuvintelor necitite vibrând sub degetele ce răsfoiesc fugar câteva pagini... Da, încă iubeam cărțile! Și tot hoinărind așa, am văzut-o. Eram în vârstă, nu știu dacă purtam ochelari, dar cert este că am putut citi titlul poveștii cu ușurință și m-am cutremurat. Era povestea mea, cea care-mi fusese trimisă, dar pe care nu am apucat să o scriu niciodată. Eram trecută cu mult de prima tinerețe. Aveam optzeci și nouă de ani și stăteam în fața raftului plin cu cărți, emoționată ca în fața întâlnirii cu o dragoste pierdută, dar niciodată uitată. Era povestea mea, dar nu îmi mai aparținea, căci altcineva se semnase pe copertă. Iar eu eram o bătrână tristă și împăcată. Tristă, pentru că nu participasem defel la manifestarea darului, și împăcată, fiindcă povestea își găsisese totuși calea pentru a intra în lumea noastră. Până la urmă, asta era tot ceea ce conta.

Am întins mâna după ea, așa cum ar fi trebuit să fac și mai demult, când zi de zi venea să-mi vorbească în fereastra inspirației. I-am mângâiat coperta și am deschis-o timidă, recunoscându-i glasul. Era minunată și deloc perfectă,

dezvelindu-mi pagină după pagină chestiuni care pentru mine nu erau secrete. Eram bătrână și... abia atunci am înțeles. Poveștile adevărate se nasc acolo unde păsările dorului de viață ating cu aripile lor miraculoase pământul sufletului. Ele nu caută perfecțiunea, ci doar o inimă deschisă, ca prin ea să își împlinescă menirea: aceea de a le șopti oamenilor din tainele lumii.

Chiar în clipa aceea, ce fusese împietrit atâta amar de vreme a început să trosnească și să se crape, mângâindu-mă dinăuntru înspre înafară și alinându-mi suferința. Să cunoști pierderea și totuși să rămâi să înveți de la ea nu e ușor, însă am simțit că era absolut necesar. Era nevoie să cunosc pierderea, cu toată durerea și neputința ei, dar și cu binecuvântările sale ascunse în egală măsură, fiindcă tocmai în pierdere, nudă în deplinătatea vulnerabilității mele, nemaiaivând altceva de făcut decât să fiu suficient de atentă, mi-am putut întui propria eternitate. Acea parte mereu vie din noi, care e martoră atât a victoriilor, cât și a căderilor noastre și care pur și simplu știe și ne strigă din toți rărunchii că unicul lucru pe care în mod inevitabil îl vom face va fi... să mergem mai departe.

Dacă ar fi să o iei de la început, ce ai face? m-a întrebat ea retoric.

Așa că mi-am dat voie să încep din nou. Am așezat cartea la locul ei și am ieșit. Fiecare pas, fiecare privire, fiecare cuvânt, totul. O iau de la capăt. Nu ca și când nimic nu ar fi fost înainte, ci tocmai datorită la tot ceea ce a fost înainte.

M-am trezit cu pieptul bubuind, eliberată parcă de o povară pentru prima dată după ani buni, și am căutat, încă dezmeticindu-mă, ceva pe care să notez. M-am așezat

LBRIS

We know
books

și am început să scriu, făcând în adâncul sufletului meu legământul puternic că, orice s-ar întâmpla, nu mă voi mai opri.

CAPITOLUL I

În urmă cu douăzeci de ani

Spre sfârșitul verii, pe una dintre băncile înșirate de-a lungul aleii pietruite din parc, o tânără subțirică ședea picior peste picior, citind preocupată dintr-un caiet și, din când în când, notând câte ceva în el. Părul îi era aranjat într-un coc simplu, prins în vârful capului și, ori de câte ori ridica fruntea, privind printre pleoapele mijite în bătaia soarelui capătul aleii, își trecea cele câteva șuvițe arămii răzlețe de la baza cefei printre degetele jucăușe. Părea să aștepte pe cineva.

Mirosul tufei de caprifoi înflorit aflată chiar în spatele ei îi amintea de unul dintre parfumurile mamei sale și brusc i s-a perindat prin minte chipul Jitarului care-i apăruse în vis, anunțând că era imperios necesar să se întoarcă. *Ea nu mai avea mult...* i-a spus. Așa că trebuia să își pună în ordine toate lucrurile și să plece. Să lase în urmă tot ceea ce ajunsese să îndrăgească atât de mult, acest colț de lume în care regăsise o parte din ea însăși, fără să știe când și dacă se va mai întoarce. Încă nu putea cu adevărat să realizeze ce anume îi dădea forța necesară să pună pe stand-by propria fericire și, desigur, se întreba dacă într-adevăr acesta era cel mai înțelept gest posibil. Pe de altă parte, observa cât era de ușor pentru oameni să-și agațe fericirea

de lucrurile cunoscute sau ușor de imaginat și teama de lucrurile necunoscute, asupra cărora nu aveau niciun control. Mama sa obișnuia să spună că omului nu îi e frică de necunoscut, ci de sfârșitul cunoscutului. Probabil îl cita pe Krishnamurti. Dar ea nu voia să fie orice om, refuza să se complacă în robotismul instinctual al celui inconștient. Poate era și o doză de aroganță în asta, dar nu-i păsa.

Mama sa l-a iubit mult pe Krishnamurti... Doamne, deja se gândea la ea la timpul trecut și nici măcar nu își luasera rămas-bun! Vârî caietul în sacoșa monocromă de pe bancă și se descălță, masându-și tălpile de pietrele calde și netede. Va traversa oceanul înapoi, deși încă era copleșită atunci când se gândea la imensitatea de apă căscându-se sub ea. Câteva straturi subțiri de metal, plastic și mochetă, asta era tot ceea ce o separa de gol și de apă. Pentru a nu știu câta oară, își promitea că unul dintre primele lucruri pe care le va face odată întoarsă acasă va fi să ia lecții de înot – de parcă asta ar conta în cazul în care avionul s-ar prăbuși! Ce ridicol!... Însă ea trișa. Nimeni în lume nu știa că ea păcălea momentan viața, deținând informații ce o asigurau că absolut nimic rău nu i se va putea întâmpla în următoarea perioadă. Făcuse un troc care, la momentul când îl consimțise, i se păruse echitabil. Ambele părți aveau de câștigat: ea obținea informații și cunoaștere, iar *Ei* dobândeau colaborarea sa. Trebuia să fie ea și nu altcineva, deoarece, atunci când tatăl său – îi corecta și se corecta încă și pe ea însăși: nu era tatăl ei – luase decizia să demareze proiectul personal de cercetare, dăduse efectiv startul la o linie a destinului în care faptele lui aveau să influențeze soarta întregii omeniri. Oricât de neverosimilă și ridicolă i s-ar fi părut această afirmație la început, odată cu trecerea

timpului a început să priceapă implicațiile majore ce ar fi putut apărea de pe urma descoperirilor făcute de cel pe care îl crezuse a-i fi părinte, iar ea era singura pe care el încă ar fi ascultat-o. Deși nu era deloc interesată să-l mai contacteze ori să-i mai audă justificările, ar fi făcut-o totuși de dragul celorlalți. Atunci când au întrebat-o, le-a spus și lor, a fost sinceră: *el merita să fie tras la răspundere, să fie pedepsit*. Soarta lui nu o interesa decât în măsura în care ar fi putut contribui cu orice la dorința ca el să plătească pentru ceea ce făcuse. Simțea că avea o datorie de îndeplinit, cu atât mai mult cu cât nu mai putuse face mare lucru pentru cea pe care, deși nu-i era nici ea mamă adevărată, o iubea și o admira atât de mult. Aceasta insista să îl ierte. O dusesse pe la tot felul de activități în cadrul întrunirilor spirituale la care era înscrisă, învățaseră tot felul de tehnici de meditație, respirație, poziție trupească, mantre, yantre, rugăciuni, imnuri de slavă – o groază de chestii despre care majoritatea adolescenților habar nu aveau –, totul pentru a-i dovedi importanța și puterea iubirii și a iertării. Era ca și când ar fi avut o teamă. Îi era frică pentru fiica pe care i-o alesese soarta, iar nu Dumnezeu. Să nu cumva s-ajungă oloagă la suflet din cauza tristei lor istorii... Și realitatea era că s-a străduit. A fost cât pe-acți să se lase convinsă cu totul, când au apărut *Ei*, oferindu-i o cale activă de a pune lucrurile în ordine. Apoi, după ce toate se vor aranja, cu siguranță va ierta.

Oftă ușor, uitându-se iarăși spre punctul îndepărtat în care aleea se îngusta, pierzându-se între copaci, și se hotărî să facă unul dintre micile ei experimente. Își zise că va număra invers de la zece la unu și, când va ajunge la final, cel așteptat se va ivi exact în locul potrivit. Începu

să numere în minte, testându-și intuiția cu emoție și o irezistibilă doză infimă de scepticism, existent chiar și după ani buni de practică.

Șopti din buze ultimele cifre, rosti cel din urmă cuvânt și... zâmbi satisfăcută.

Băiatul – un adolescent zvelt, înalt, dar ușor adus de spate sub apăsarea gândurilor numai de el știute – se apropia încet și, cu cât distanța dintre ei scădea, tânăra îl scana din cap până în picioare, pentru a face bilanțul daunelor suferite. Părea un erou de film ieșit din încăierarea cu nemesisul feroce. Răfuiala îl lăsase cu brațul drept julit, arcada sângerândă, un șchiopătat bine mascat și hainele prăfuite. Se trânti pe bancă, păstrând un interval decent față de ea, străduindu-se să afișeze expresia omului neafectat.

— Ai întârziat, îl mustră încruntându-se.

— Am avut treabă... răspunse băiatul cu sarcasm, arătând spre propriul cap.

Femeia veni atunci aproape de el și, fără niciun fel de altă pregătire anterioară, își așeză mâinile lângă rănile ce pulsau. Adolescentul dădu să se tragă înapoi, însă ea îl ținu locului cu o putere neobișnuită ori poate el nu mai avea suficientă forță din cauza împrejurărilor. Cu coada ochiului, o observă închizând ochii și concentrându-se intens ca pentru a soluționa o problemă importantă. Îi simțea respirația caldă, calmă, aromată, s cu efect analgezic, și închise la rândul său ochii. În curând, suferința arzătoare din trup se preschimbă în înțepături neplăcute, apoi în furnicături neobișnuite și, într-un final, într-o răcoare balsamică. Nu mai simțea nicio durere, nici măcar o jenă. Rămase așa o vreme, preț de câteva secunde sau poate chiar minute, nu ar fi putut spune cu certitudine. Apoi, tânăra

femeie își retrase mâinile, iar băiatul deschise ochii. Privea înmărmurit când la brațul complet vindecat, când la ea, neștiind ce să spună. Dădu să își pipăie arcada, bănuind dinainte ce anume avea să simtă.

— Am vrut să îți văd fața când dai de ceva cu totul ieșit din comun, zise ea binedispusă. La vârsta ta... nu crezi că e cam devreme să ai mereu acel aer de om blazat, pe care nimic nu-l mai poate surprinde?

— Poftim?! îngăimă el perplex.

— Ți-am adus lista cu cărțile promise, rosti ea, scoțând caietul din geantă și din el o foaie împăturită.

I-o întinse, iar el o luă, amintindu-și în acea clipă de ceea ce discutaseră mai înainte, însă acum toate se învălmășeau în ineditul clipei prezente. Ce Dumnezeu se întâmplase?! Poate că rănilor de pe trup se vindecase atât de ușor fiindcă oricum nu-i prea păsa de ele...

— Știi, ea va pleca... Iar eu nu mai pot să fac nimic, spuse el dezamăgit.

— Ai făcut asta! îl corectă femeia, trăgând în joacă de tricoul pătat cu sânge. Te-ai luat la harță și te-ai ciufulit de tot.

— Dar asta nu schimbă cu nimic...

— Așa crezi tu, îl opri brusc. Fiecare gest pe care îl facem are efecte ce se răsfâng asupra întregului nostru destin.

— Vorbești de karma?

— Vorbesc de legi universale pe care, în loc să le dăm nume din limbi pe care nu le pricepem, am face mai bine să începem să le intuim și să le simțim. Și, în plus, un adevărat erou învață că singurele bătălii care merită să fie purtate sunt cele cu el însuși, nu cu exteriorul.

Băiatul o asculta cu atenție și îi dădea dreptate. Sub masca de flegmatic incorigibil se ascundea visătorul ce ar fi dat orice ca povestea să aibă un final fericit. Avea doar șaptesprezece ani, însă fata pe care o iubea urma să plece și simțea deja cum pofta de viață i se scurgea din trup. Se imagina petrecându-și zilele cu gândul la ea, la gustul sărutului lor și la îmbrățișările din care nu mai voiau să se desprindă... Tocmai când el afla că viața nu era despre nimic altceva decât despre iubire, întreaga lui lume făcea stavilă dinaintea acesteia.

— Ne vom scrie, ne vom telefona, am să merg să o vizitez, își continuă el gândurile cu voce tare, încă sperând într-un miracol.

Femeia îl privi cu compasiune. Știau amândoi că nu va fi așa. Înțelegea perfect ce anume simțea tânărul din fața ei, însă anumite lucruri era necesar să rămână deocamdată nerostite. Nu o lăsa inima să îi spună că și ea va pleca.

— Este unul dintre acele momente în care singurul lucru care te face să mergi mai departe e probabilitatea mare ca tot ceea ce se petrece să devină într-o zi o simplă poveste, o anecdotă spusă la o masă cu prietenii, urmată de interjecții uimite și răsufări de ușurare. Și așa va fi... O pierdere este până la urmă și un nou început, doar că uneori acesta e deghizat bine în criza lăuntrică. Aș vrea să pot face mai mult și pentru rănilor inimii, dar încă învăț și eu...

Ea se scuza... ea, care îl susținuse atât de mult deja vreme de luni bune. O îndrăgea tare și nici măcar nu știa cu exactitate cine era această femeie ce apăruse din senin în viața lui. Iar în acea zi se așteptase la orice altceva, mai puțin să se simtă precum protagonistul unui film SF, în

miezul zilei și mijlocul parcului în mod misterios golit de orice altă prezență în afara lor.

— Ce s-a petrecut cu rănile mele? Cum ai reușit să...

— Poate... îți voi explica data viitoare când ne vom întâlni. Acum nu mai avem așa de mult timp și vreau să iei piatra asta, zise ea, deschizând pumnul în care ținea un lanț argintat, cu un cristal rubiniu agățat de el. Va trebui să i-l dăruiești ei și să o rogi să îl păstreze. Este foarte important să faci asta! După o scurtă pauză, continuă: E o piatră care are puteri neobișnuite. Se spune că, la momentul potrivit, poate regenera sufletul și posibil te va ghida pe calea menirii tale.

— O piatră poate să facă asta?! Întrebă el, cu o undă de neîncredere în glas.

— De ce nu? Atât timp cât încă respirăm și avem dorințe, eu zic că mai e loc de magie în viețile noastre.

Dacă ar fi fost oricine altcineva alături de el în acele clipe, i-ar fi răs în nas. Cu ea însă nu își permitea să facă asta. Era sigur că vorbește cât se poate de serios. Și, până la urmă, ce ar fi fost o piatră magică în comparație cu miraculosul care tocmai se manifestase prin ființa ei?!

— Și când va veni acel moment potrivit promis?

— Probabil atunci când cel care o are va începe să își dea seama ce anume contează cu adevărat pentru ființa sa. Aici nu e vorba doar despre deciziile tale...

— Știi, lucrurile par să se complice tot mai tare pe măsură ce anii trec. Mă uit în jur și mă gândesc că asta se petrece din cauză că devenim prea lași pentru a trăi fericirea. Ea are nevoie de noi întregi, însă îi dăruim doar o parte infimă din ceea ce suntem și avem. Doar resturi și firimituri de timp și energie. Nu-i păcat?

Ar fi vrut să îi spună cât îi era de drag și că îl iubește, dar cum ar fi putut face asta fără să încerce soarta sau să creeze impresii greșite? Câteodată, este necesar să renunțăm la tot pentru a-i da voie Divinului să așeze lucrurile după cum îi e voia. Orice mișcare în plus și orice cuvânt sau gând orientate în altă direcție sunt din acea clipă de prisos, fiindcă nu mai suntem noi cei care controlăm totul. Făcuse o promisiune și avea să se țină de ea.

— Ai timp să citești tot ce ți-am propus acolo în listă, rosti ea, ridicându-se pentru a pleca. Însă trebuie să ai în vedere faptul că adevărul pitit în cărți este aproape lipsit de valoare, e steril atâta vreme cât el nu pătrunde în mod intim în realitatea vieților noastre. Abia când asta se petrece, cunoașterea fecundează sufletul și un nou mod de a exista poate lua naștere...

Îl strânse tare în brațe, îi sărută delicat obrazii și se îndepărtă grăbind pasul, de teamă să nu se răzgândească tocmai în ultima clipă. Băiatul o urmări cu privirea până în punctul în care aleea cotea spre ieșirea din parc, având senzația că, deși nimic nu putea opri momentul următor să se desfășoare și mâine se va trezi într-o nouă zi, se afla la sfârșitul unui capitol important din viața sa.

CAPITOLUL II

În prezent

Nora deschidea sertar după sertar, încercând să își aducă aminte ce anume căuta. Îl trânti nervoasă pe ultimul dintre ele și se așeză pe marginea patului, sprijinindu-și capul în palme. Se simțea precum un ghem de ață scăpat din mâini neatente și desfășurat prin toată încăperea. Nu știa de ce anume să se mai apuce, în speranța că va reuși să descâlcească emoțiile incontrolabile ce-i încătușaseră bucuria și libertatea interioară. În zadar încercase să facă tot ce obișnuia mai demult pentru a rezolva provocările vieții, avea senzația că se minte pe sine și se transformă într-o ipocrită, fiindcă tot ce își dorea de fapt era să urle și să îi tragă la răspundere pe cei care îndrăzniseră să-i facă dezordine în viață. Nu pricepea unde anume greșise cât timp se străduise să facă totul așa cum trebuia.

Își ridică privirea și dădu cu ochii de numeroasele citate inspiraționale lipite în jurul oglinzii. Unul dintre ele trona deasupra celorlalte, scris cu majuscule și gel cu sclipici, ridicol de enervant în acele clipe:

Deși credem că ne călăuzim după harta cea bună, Dumnezeu hotărăște dintr-odată să mute drumul în altă parte.

Nu mai știa de unde culesese acele vorbe, însă acum i se potriveau ca o mănușă. Le notase parcă într-o altă viață.

Crezuse atâta timp că se afla pe drumul cel bun. Ajunsesese să se împace cu abilitatea de a face prognoșticiuri destul de probabile asupra călătoriei următorilor ani din existența ei, deși nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă că nu s-ar fi entuziasmat în fața unor aventuri neașteptate. Oare îi sabotase subconștientul dependența de confort? Iată că era nevoită să schimbe traseul, forțată de împrejurări ce o puneau într-o ipostază critică și jenantă. Amânase prea multe zile să facă primii pași în noua direcție și intuia că, de va mai trage de timp, risca să își piardă orice urmă de curaj și să alunece ușor în complacere, gășind suficiente motive pentru a continua să trăiască cu ochii închiși, pipăind prin întunericul sufletului. Dar prea mulți oameni se lăsau deja atrași pe această cale, iar în realitate ea nu ar fi suportat gândul să îndese rândurile amnezicilor.

Îi veni în minte imaginea faimosului personaj inedit, baronul Munchhausen, scoțându-se pe sine din mlaștina în care căzuse printr-o provocare a sorții. Îl văzu scâlâmbăindu-se și trăgând de zor cu propria mână de coada propriei peruci, reușind într-un final să răzbească în imposibila sarcină de a se aduce la mal, cu tot cu calul său! Izbuti să se facă singură să zâmbească și să prindă un strop de încredere. În plus, își aminti și ce anume căuta: eșarfa turcoaz care-i dădea o stare de bine și îi aducea noroc ori de câte ori o purta. Deschise șifonierul și, imediat ce dădu cu ochii de ea, o așeză peste umeri, își trecu mâinile de câteva ori prin părul lung și neted, ce nu necesita prea multe manevre de aranjare, și părăsi dormitorul.

Un sfert de ceas mai târziu parcă mașina nu departe de locul exact în care se aștepta să afle ceea ce căuta, opri motorul și rămase câteva clipe în tăcere, cu mâinile în poală, privind pe fereastră. Străduța nu era foarte aglomerată și tot trecuseră deja câțiva *bandajați*, cum li se zicea, purtând pe mâna stângă bandana alb-murdară cu logoul MemoEx®.

Abia depășiseră cu chiu cu vai tulburările sociale, presupusele epidemii și zbaterile politice ale ultimilor ani, că s-au și trezit cu noile valuri de ipohondrii psiho mentali, cei mai mulți copleșiți deopotrivă de falimentele interioare și exterioare. Echilibrul aparent, cu greu stabilizat, se sprijinea pe muchie de cuțit, clătînându-se la cea mai mică rafală emoțională. Era nevoie de o intervenție de amploare în rândul populației, însă, cum o terapie generalizată ar fi implicat costuri mari și oricum numărul oficial al celor acreditați de sistem era foarte redus, MemoEx® a venit la fix. Părea treabă clocită de multă vreme. Drogul salvator ce promitea să elimine din memorie amintirile legate de unul sau mai multe evenimente traumatice și doar pe acelea. Uitarea mântuitoare și ignoranța binecuvântată oferite de tehnologia de ultimă oră din domeniul neuroștiinței. De-ar fi beneficiat societatea de acest remediu la finele celui de Al Doilea Război Mondial, lumea ar fi fost alta – propovăduiau susținătorii MemoEx®. Tot ce trebuia să faci era să iei pastila minune o dată seara și o dată dimineața, gândindu-te intens la ceea ce îți provoca suferință, apoi să repeți mecanismul dacă era nevoie. În urma utilizării medicamentului, cetățenii erau rugați să poarte pe brațul stâng banderola menită să-i avertizeze pe ceilalți de procesul ștergerii memoriei, solicitându-le astfel înțelegerea și colaborarea.

Trebuia să te asiguri că toate sursele posibile de conexiune cu ceea ce îți doreai să uiți erau eliminate sau cel puțin îndepărtate din imediata ta vecinătate. Jurnale, poze, ziare, obiecte cu încărcătură emoțională... Dar, dacă luai pastila în mod repetat, nici măcar acestea nu mai contau. Se zvonea că nimic nu mai putea să îți aducă amintirile înapoi. Ce stranie entitate era creierul uman!... Demistificând orice romanțare la adresa lui, noile cercetări demonstraseră că nu era altceva decât o mașinărie. Un hard disk ce devenea din ce în ce mai accesibil. Poate prea accesibil.

În timp ce aerul de experiment social plutea greoi peste mase, instigând din ce în ce mai multe voci sceptice și revoltate, oamenii s-au și zorit spre cabinetele de medicină de familie, de unde au ieșit cu râvnita rețetă în buzunar. La început câțiva – precauți precum cățelul ce dă de o friptură rumenită acolo unde nu se așteaptă –, dar apoi tot mai mulți, până ce au ajuns să umple liste de așteptare interminabile.

Asta se întâmpla deoarece reclamele tronau peste tot:

MemoEx® are grijă de tine și sănătatea ta! Redobândește starea de bine și curajul de a merge înainte! MemoEx® îți redă încrederea în tine și în viață!

Cine nu ar fi vrut toate acestea?! Mai ales în societatea post-decepție în care trăiau. Toate ale lumii escaladaseră înspre mari dezamăgiri în loc de mult amenințata apocalipsă catastrofică. Încă erau acolo, încă supraviețuiau, încă tolerau și erau tolerați în deja dezvăluita relație de necesitate-ură cu cei care conduceau planeta. Dar trezirea la realitate avusese un impact neașteptat în cazul majorității. În loc să-și reclame înapoi puterea și resursele furate, au paralizat în fața deciziei de a se maturiza și a-și lua viața în

propriile mâini. Au făcut un pas înapoi, iar cei de sus au profitat instantaneu de avantajul nesperat. Oare nu ar fi bine să uităm totul? Să o luăm de la capăt și să ne promitem că de această dată va fi mai bine? *Ei* știi ce au de făcut. *Ei* sunt în control. *Ei* au fost dintotdeauna. Ce poate fi mai eliberator decât să stai liniștit, știind că altcineva se ocupă de treburile importante, dificile, obositoare, în vreme ce tu poți liniștit să te plimbi, să mergi la lucru și apoi la cumpărături, să te relaxezi cu amicii, familia, televizorul, telefonul și cu cine mai vrei tu? Cine erau cei care nu voiau ca oamenii să crească, transformându-se din copii răsfățați în adulți responsabili?

De aproape doi ani, Nora încă aștepta să descopere pe chipul bandajaților zorii promițători ai renașterii sufletești, însă tot ce vedea erau fețe dezorientate și trupuri abulice, secătuite de vitalitate. Majoritatea treceau prin viață prea preocupăți pentru a-și mai împărtăși lumina ochilor. Preoccupăți să-și care povara zilei, să facă față rușinii, care, oricât era de camuflată în explicații și argumente sterile, încă rămânea inerentă firii umane. Rușinea neputinței și a resemnării...

Suntem marionete în mâinile propriului destin sufocat de drame neînțelese, gândi ea. Tocmai de aceea avea nevoie să înțeleagă, să primească o explicație și să facă tot posibilul pentru a remedia lucrurile. Poate că unii alegeau să uite, dar se întreba dacă nu cumva actul uitării, lipsit de clarificarea necesară, conducea pur și simplu la repetarea nesfârșită a acelorași erori. MemoEx® nu avea cum să fie o garanție împotriva suferinței, ci doar o certitudine a perpetuării ei. Probabil pe asta se bazau și producătorii... Dar cât de mare era ispita reconfortării rapide! Mulți tânjeau după alinare

sufletească la fel cum jinduiște un om ce se îneacă după gura de aer proaspăt, astfel încât erau dispuși să renunțe, cel puțin provizoriu, la logica bunului simț.

La câteva zeci de metri înaintea mașinii, cea pe care o aștepta ieși pe poarta casei, o încuie și porni către destinația incertă. Nora coborî repede și începu să o urmărească, căutând să își păstreze calmul și să pară cât mai naturală cu putință. Femeia înainta în pas vioi, la un moment dat trecu strada, continuă traseul până ce ajunse în fața unei cafenele a cărei ușă era străjuită de două narghilele decorative și intră.

Nora ezită preț de câteva clipe. Poate că femeia avea o întâlnire, poate se vedea chiar cu... Nu, asta era imposibil, doar ea îl condusese la aeroport și îl ajutase cu rezervările pentru perioada petrecută în străinătate! Înghiți în sec de câteva ori, urmărind să își mai lubrefieze gâtul uscat din cauza emoțiilor. Realiză că părea ciudată, pironită acolo în mijlocul trotuarului, așa că așeză un picior înaintea celuilalt, ca și când atunci ar fi învățat să meargă, și începu încet să parcurgă distanța rămasă până la local, repetându-și în minte că totul va trece repede. Mesajul pe care îl avea de transmis era scurt și la obiect, așa că nu avea pentru ce să mai târăgăneze lucrurile. Privi în jur la frasinii împrejmuți de gardulețe de fier forjat, la câțiva copii învârtindu-se cu trotinetele în jurul rondului cu trandafiri din piațeta de vizavi, la bătrânul ce ieșea fericit din anticariat, aproape sigur ținând în mână una dintre cărțile tinereții sale... Încă mai putea să intre în contact cu energia tuturor lucrurilor,

iar asta era ceva încurajator. Îi fusese teamă că Universul s-ar fi putut întoarce împotriva ei, din moment ce nu reușise încă să renunțe la emoțiile neplăcute și gândurile ce nu promiteau nimic bun. Poate că uneori încă era prea dură cu ea însăși.

Interiorul cafenelei era micuț și cochet, fără a da senzația de înghesuit. Femeia ședea la o masă aflată lângă peretele paralel cu intrarea. O privi fix din clipa în care Nora intra și, spre stupefacția acesteia, îi făcu semn cu mâna.

— Nora, te așteptam! rosti ea, zâmbind prietenește.

Oricât s-ar fi căznit, nu ar fi reușit să prevadă asta. De unde putea să știe cine este și cum arată? Să fi fost Teo atât de crud încât să-i fi arătat poze cu ea ori poate chiar să o fi urmărit de la distanță? Și cum adică *te așteptam*?! Nimeni nu știa că urma să se afle în acel loc dis-de-diminează, nici măcar ea însăși nu fusese sută la sută sigură. Avu o senzație destul de intensă de vertij, însă se forță să înainteze, hotărâtă să ducă treaba la bun sfârșit. Nu mai era cale de întoarcere acum.

— Numele meu este Ariana, zise femeia, în timp ce Nora se așeza pe locul ce-i fusese rezervat fără știrea sa. Am cerut un meniu și pentru tine, adăugă ea, împingându-l ușor, cu vârful degetelor, dinaintea Norei. Eu cred că am să beau o ciocolată caldă, nu am mai încercat una de ceva vreme. Făcu o pauză, inspectând admirativ decorul interior, și apoi continuă. Am tot vrut să vin aici, dar acum e prima dată când fac asta. Mereu am fost fascinată de magia primelor dați, de puterea ascunsă pe care ele o poartă... Prima dată când îți faci un prieten, prima dată când te încumeți la un lucru pe care nu l-ai mai încercat, prima oară când vizitezi un loc nou, prima dată când faci dragoste... Dar

noul trebuie să pătrundă în viața noastră. El e ceea ce face viața să crească și să răzbească asupra a orice, nu crezi? La tine cum a fost?

Nora avea vaga impresie că i se juca o festă ori că fusese transportată fără voia ei într-un univers paralel, însă foarte curând avea să afle că, în realitate, aceste variante erau ambele destul de departe de adevărul mult mai simplu. Momentul însă o copleșea și îi depășea capacitățile de gestionare a reactivității emoționale.

— Nu înțeleg ce mă întreb, îngăimă ea încruntându-se. La ce anume te referi?

— Prima oară când ai făcut dragoste, desigur. Asta e destul de important pentru o femeie.

Pufni cu desconsiderație într-un scurt răs nervos. Dezinvoltura relaxată a femeii era dezarmantă, însă, cu toate acestea, Nora își luă avânt pentru a-și pleda cauza. Chiar atunci se apropie chelnerul pentru a le lua comanda.

— Eu vreau ciocolată caldă cu niște scorțișoară extra, confirmă Ariana decizia anterioară.

— Și doamna?

— Nu știu... ezită Nora, agățându-se în acea clipă de meniu ca de un colac de salvare. Îi vâjâia capul și inima era pe cale să îi sară din piept. Adu-mi orice... un ceai negru poate. Simplu.

— Ei, interveni Ariana, încearcă și tu ceva mai festiv! Doar e prima dată când te întâlnești cu amanta soțului tău.

Chelnerul, un tip mic de statură, bonom, cu trăsături arabe, ridică uimit din sprâncene, în vreme ce Nora ar fi vrut să se facă mică și să dispară. Dacă era un lucru ce i se părea de-a dreptul insuportabil, acesta era să fie considerată de către alții drept victimă. *M-a făcut de rușine, gândi ea,*

vrea să mă intimideze și să mă reducă la tăcere. Sentimentul pe care îl cenzurase săptămâni în șir atingea în acele clipe cote maxime: o disprețuia pe acea femeie din tot sufletul.

Cu discreție, omul luă cele două meniuri din fața clientelor și se retrase, dar nu prea departe totuși, intenționând să mai tragă cu urechea la conversația inedită dintre cele două. Unul dintre motivele pentru care făcea ceea ce făcea era posibilitatea de a intra în contact cu oameni diverși și cu poveștile lor de viață, pe care de multe ori se întâmpla să le dea gratuit mai departe. Nu ca bârfă ori mondenitate desuetă, ci mai degrabă ca idei inspiraționale. Asta îi dădea sentimentul că nu trăia degeaba, într-o perioadă în care mulți din jurul său renunțau să mai caute vreun sens al vieții. Deținea localul și avea angajați, însă ținea la o tradiție instaurată cu ani în urmă, când și-a dat seama că succesul afacerilor îl răcește și îl înstrăinează de trăirea celorlalți: o zi pe săptămână, petrecută de dimineața până seara făcând ce făcuse în noviciatul său. Regăsise mândria simplă, ingenuă, de a face cea mai gustoasă cafea, exact așa cum învățase de la bunicul său, iar asta era ceva neprețuit.

Nora își adună tot curajul pe care îl dospise în noaptea nedormită și rosti:

— Te-am căutat azi pentru a-ți spune că trebuie să încetezi relația cu soțul meu.

Cuvintele reverberară între ele, oscilând ciudat, oarecum diferit decât sunaseră în mintea Norei, și estompându-se într-un final în fundalul de ritmuri cu specific oriental ale localului. Realiză că era nemulțumită de tonul folosit, că ar fi fost necesar să fie mai vehementă, mai sigură pe sine și sobră, însă cât de mult poți oare mima ceea ce nu ești